

קובי מידן פתאום קפץ עליו אביו

*

נושא את אי האבהות
כגון מדליה:
הודעה
זורחת באור מלחמה נשפחת,
מסיחה את המבט
מן הצליעה.

*

פתאום ברק ממית נפקח:
גוף זה. רקב. וחשך לח.

רקב עירם רוקד עכשיו.
רקב משיל את אניו.

פכפוך
מוסך אותו אל סביבותיו.

*

פתאום קפץ עליו אביו

או שָׁמָא
פתאום אין היא יכולה לראות
אלא את אביו
אשר קפץ עליו
סר, נבצר וממלמל
אינני ראוי לגופך

*

ברורה ומתמשכת
במקצב הדו שבועי
התקפלותכם.
הפחד מקלל אתכם
מבעד לסדקי
אהבתכם.
וכן, עוד מטילים
בחיק הטבע
שנראה פתאום נכרי.
פתול גזעי הזית
הוא עווית הגעגוע
אל הפרי.

*

העבדה שויטמן מת,
למשל,
אף־כי מנבאת בכתביו,
בכל זאת, במקום כלשהו —
מוגה בהקצנוע, לא מוכן מאליו, של סתו,
ויהרת טרפי דשא מתגדרת בירק מצלח, בפנה נפחית של טבע פתוח,
בלא ערבה לאשר, אף לא לכסוף סוחר,
אך עם סכוי לרגע מגבש, בעל זהות, ואיזו נוכחות אנושית נרמזת,
ורייח תפוחים מהול בשרף מזקק דקיק של עצי הסקה —
מפתיעה.

*

ושוב פורחות
יונים מבהלות
מזכרוני; אבל

עֲכָשׁוּ, בְּתָם
מִטַּח הַרוּם
הָרֵאשׁוֹנִי, הֵן
מִפְתָּחוֹת מַעֵין
שְׁיוּט, הֵן
מִשְׁטָחוֹת קֹיִם
שֶׁל גִּבָּה
וּמְרִירוֹת, זֹנְחוֹת
כָּל שְׁמִץ מַחֲשָׁבָה
עַל מִינִיּוֹת, אוֹ,
בְּקִצּוֹר, גֹּנְחוֹת
אֲלֻמוֹת.